

...morgen, vrienden.

Op deze tweede dag van het Kerstfeest zijn wij dan weer tezamen om een oogenblik na te denken over de betekenis, die het oorspronkelijke, het eerste Kerstfeest voor de mensheid heeft gehad.

Er is ongetwijfeld veel, zeer veel aan sentiment verweven met het Kerstgebeuren. En de loop der tijden heeft de werkelijkheid langzaam en haast onmerkbaar meer en meer doen verbleken. Maar er zijn punten, er zijn hoofdzaken, die ook in deze dagen, dat U leeft, nog steeds van belang zijn. Sta mij toe om als eerste spreker van deze bijeenkomst te trachten U juist dit uiteen te zetten. Wat betekent het Kerstfeest in deze dagen?

Wij kunnen er over gaan praten, hoe wonderbaarlijk het was, toen in een vreemd-doorlichte Kerstnacht een kind op aarde geboren werd. Wij kunnen er over gaan spreken, hoe wonderlijk goed God is geweest tegenover de wereld, dat Hij toestond, dat een zo lichtende Kracht op aarde in menselijke vorm leefde.

Maar het is alles zo lang geleden. Het is zo ver. De stal van Bethlehem is geworden tot een herinnering, die zoetelijk wordt herbeleefd in gipsen beeldjes en kerststallen.

Daarmee verweven zijn de heidense gebruiken - althans volgens de Christelijke gedachte heidense gebruiken - van het zonnewende-feest. En overal staan de kerstbomen, seuwig-groene bomen, die herinneren aan het terugkerende licht.

De straten der steden zijn druk en vol lichten. Want het gaat Kerstfeest worden. We moeten verkopen onder pressie. De mensen denken na over wat zij voor hun kerstdinertje zullen eten. De mensen denken na over ..... nu ja, laten we het eigenlijk maar buiten beschouwing laten.

Wat betekent Kerstfeest voor iemand, die het bewust wil beleven in deze tijd van U, in deze dagen, waarin U dan toch maar in deze wereld moet bestaan en zoeken naar wat vrede, naar wat vreugde en wat bewustwording?

Men heeft Jezus genoemd: Vorst des Vredes. Men noemt Hem ook wel: Koning van alle harten. Ook nu nog kunnen wij iets meevoelen van de grote tegenstelling, die er moet liggen tussen het lichtend, vrije bestaan van de hoogste sfeer, en de armzalige gebondenheid in een kinderlichaam, dat in wat lappen gewikkeld op stro ligt in een koude, kille nacht. Wij kunnen iets begrijpen van de liefde-gedachten Gods.

En wanneer het dan Kerstfeest is, gaan de gedachten van de mens verder. Er is een oogenblik, dat die mens alleen maar denkt aan het Kerstgebeuren. Want hij associeert daarmee: Verlosser, verlossing. Er Verlosser en verlossing betekent: het hele leven van Jezus tot kruisiging en verheerlijking. Dat betekent: Jezus, die als lichtende Kracht voortbestaat en terugkeert tot de wereld, wanneer dat noodzakelijk is. Dat betekent niet alleen maar het kleine kind Jezus in zijn hulpeloze onschuld en toch reeds van zo stralende kracht. Maar dat betekent Jezus, die de mensen terzijde staat; die een ieder, die een beroep op Hem doet, een ieder, die Zijn naam durft noemen in eerlijke overtuiging, helpt zo goed Hij kan.

Deze tijd is een tijd, die veel offers vergt. Hoogconjunctuur aan alle kanten. Wij moeten verder. Wij moeten socialiseren. Wij moeten democraten zijn. Wij moeten alles. Wij moeten zelfs deze soep kopen en die schoenen, want anders is het niet goed. Wij moeten .... kortom altijd maar weer verder sjokken in één en dezelfde gang, die - ach, neem me niet kwalijk, dat ik dat zo zeg op een Kerstmorgen - die is geworden tot de geestdodende sleur, die het zelfdenkend vermogen in de mens meer en meer afstompt en uiteindelijk zal doden.

Anderen denken voor U. Ge krijgt Uw opinies gedrukt op papier thuis. Ge hebt ze slechts te lezen. Wilt ge weten, wat ge geloven moet? Gaat naar de kerk; en gaat naar de bijeenkomsten. Men zal het U zeggen. Men geeft het U op schrift. Ge hoeft zelf niet meer te denken. Men heeft het voor U uitgemaakt. In logica, in redelijkheid, in wetenschap heeft men God gedetermineerd en men heeft Hem zelfs het machtig Atoom genoemd. Wat een prettige naam is, omdat men het atoom reeds enigszins meester meent te zijn, ook al is dat in werkelijkheid niet het geval.

En dan staat daar temidden van die grote, moderne wereld met al zijn jachtig bedrijf, zijn leven, zijn zoeken naar macht, zijn zelfgerechtigdheid, zijn zelfgereidheid .... het kind Jezus. Een kind, meer niet.

Dat kind zegt tegen de wereld: "Ach, mensen, wat maken jullie je eigenlijk nodeloos mee. Waarom ben je dan zo gejaagd? Zeg nu toch eens: Is dat leven, dat jullie dan zo vaak proberen te zien, waard om geleefd te worden? Er zijn toch zoveel dingen, die kleine vreugden kunnen zijn en die het leven pas werkelijk zijn betekenis geven. Er zijn zoveel gedachten in jezelf, die

meer waard zijn dan alle massa-productie, die je op je toegestroomd ziet, al is het zelfs in cinemascope en technicolor en weet ik welke nieuwe bijkomstigheid van de moderne publicatie-methoden er bij. Mens, wees rustig en ken vrede".

Ge kent allen het oude Kerstverhaal. Ge hebt het horen lezen. Ge hebt het waarschijnlijk in deze dagen ook zelf gelezen. Gelezen, zoals het door de Evangelisten werd neergeschreven. Herlezen, omdat Kerstmis een ogenblik van vluchten betekent uit een tijd, waarin het leven soms te zwaar, te gejaagd en te druk lijkt. Maar hebt ge ook gedacht aan de achtergrond?

Een lichtende geest uit de hoogste, werkelijk hoogste sferen, een lichtende geest, die - overziende - bewust, doelbewust incarneert. Zoek die geest niet geweten hebben, hoe Herodes, vol van angstige wraakzucht, besloot om een einde te maken aan het leven van een kind, dat als koning der Joden of Messias een gevaar zou zijn voor zijn bewind? Dat moet die geest geweten hebben.

Denkt ge, dat die geest niet beseft heeft, dat voor een leven, zoals Hij op aarde zou gaan voeren, de meest smartelijke dood het enige loon der mensheid zou zijn? Hij heeft dit alles geweten. En meer.

Toch werd Hij geboren als een klein kind en lag in de kribbe en glimlachte en spartelde en schreide, zoals kinderen dat doen. En was tevreden met de glimlach van Maria, tevreden met de wolkende adem van een exel en een os als verwarming. Was tevreden met de simpele verering van herders. En liet zich niet imponeren door de statie van vreemde wijzen, die met een gehele karavaan kwamen om het nieuw-geboren wonder nu toch te aanschouwen.

Dat kind wist, dat in Bethlehem bloed en tranen zouden zijn. En het glimlachte. Dat kind wist, dat alle leven, alle streven zou eindigen op een kruis. En dat van de velen, die het woord zouden horen en de weg zouden begrijpen, die het kind eens de mensheid verkondigen zou, er maar heel weinigen zouden zijn, die die weg durfden gaan.

Het kind heeft begrepen, dat velen het Christendom in Zijn naam tot een hoon van het menselijk bestaan zouden maken, tot een hoon van de menselijke waarde. En het heeft geglimlacht.

Het heeft niet gedacht over wreedheden en onrecht. Het heeft niet nagedacht over de strenge regeerders van Rome, of over de veelwetende priesters van het Jodendom. Het kind heeft niet gedacht aan een vlucht naar Egypte, of aan het klaaglijk geschrei van de bijna 160 kinderen, die - sommigen tezamen met hun ouders - door de soldeniers van Herodes om het leven zouden worden gebracht.

Dit kind kon glimlachen. Want wat is alle wereld en alle waarde, die de mens zo belangrijk ziet, in vergelijking met dat éne, wat Jezus, zelfs het kind Jezus reeds had: het Koninkrijk Gods in ons?

Er is een God, een machtige Schepper en een Oneindigheid, voor ons onbegrijpelijk en niet te overzien. En die God leeft in ons. Die God is machtiger dan alle atombommen op de wereld, machtiger dan elke financiële crisis, machtiger dan een UNO, machtiger dan de zon, machtiger dan het Al. Hij is GOD. En Hij woont in ons. Dat is het belangrijke. Dat kan het Kind ons leren met Kerstmis.

God in ons is een Kracht, Die het ons mogelijk maakt om alles te verdragen, om alles te verwinnen. God is de vrede in ons. God is de vreugde, die in ons leeft. God is ons leven. En al het andere is bijkomstig. Dat kunnen wij wegwerpen.

Die boodschap van het Kind klinkt door alle eeuwen heen en zal nog lang verder klinken over deze wereld, wanneer gij reeds in andere werelden en sferen hernieuwd naar bewustzijn streeft, of - in volle bereiking - voor het eerst de ware betekenis van het woord "Vrede" leert kennen.

Het Kind leert ons: "Durf leven. Durf het leven aanvaarden en dragen. Maar zoek niet je sterkte buiten jezelf". Zoek die sterkte niet bij een geestelijke leider. Of zoek die sterkte niet bij een geloof, een kerk, een politieke overtuiging. Zoek het niet in financiële zekerheid of een bankrekening. Dat kan je allemaal niets geven. Niets.

Alles buiten ons is onbetrouwbaar. Zeker, we moeten er mee leven. We ervaren het. We ondergaan het. Maar ... je kunt er zo weinig mee doen. Je kunt voor jezelf zeggen: "Ik ga de wereld hervormen". En zelfs wanneer je - zoals soms een mens - je voetsporen kunt nalaten in de geschiedenis, wanneer je hele werelddelen in bloed en tranen kunt dompelem, of een ogenblik een vijftig, zestig jaar vrede en welvaart kunt geven aan de mensen, wat dan nog in de eeuwigheid? Wat dan nog binnen Gods volmaaktheid?

Het is goed deze dingen te doen, het is goed vrede te brengen. Het is goed de ontwikkeling van de mensheid te helpen bevorderen. Maar wat betekent het eigenlijk, wat heeft het voor nut, wanneer we dit niet doen

ommentwille Gods?

Ommentwille Gods betekent omentwille van Zijn wezen en Zijn schepping, gelijk. Want Gods uiting vraagt van ons eenzelfde eerbied, als we voor God hebben. Zij is het voor ons kenbare wonder van Zijn verborgen Persoonlijkheid.

God in ons, dat is de Kracht, Die ons moet leiden. God in ons is het, Die het ons mogelijk maakt te glimlachen, wanneer we weten, dat morgen de hele wereld in één steekvlam opschieten zal, verdwijnen uit het bewustzijn, alle geest en mens. Wij kunnen glimlachen, omdat de eeuwigheid ons leven is en niet het menselijk bestaan. Zoals het kind Jezus kon glimlachen, ~~smakeloos~~ en kind worden en zijn, ondanks al, wat de wereld Hem zou aandoen, ondanks alles, wat er uit het leven aan mislukking, aan vooruitgang naar voren zou komen. Want het kind Jezus droeg in zich een reeds haast bewust deel der eeuwigheid.

En voor het Zijn laatste schreden in het leven gezet zou hebben, moeizaam opgaande naar Calvarien, zou het laatste offer gebracht zijn; zou voor de laatste keer de persoonlijkheid mens zich verzet hebben tegen zijn God, zeggende: "Vader, dat deze beker mij voorbij ga".

Een laatste verzet. En dan daar achteraan de overgave aan het Goddelijke, die het enige is, dat belangrijk is: "Vader, niet mijn .... maar Uw wil geschiede".

Dat kost strijd. Maar het is een verbreken van de laatste grens tussen "de" mens en eeuwigheid. Want God leeft in ons altijd.

En wanneer wij dit beseffen, dan is het voor ons Kerstmis. Dan is 't het ogenblik der wedergeboorte in elke tijd, in elke wereld, in elke sfeer. Dan weten wij: onverbreeklijk is de band. Wij hebben een veilige Leidsman, onze Schepper zelve, Die in ons leeft en ons voortvoert, totdat wij bereikt zullen hebben het einddoel, dat Hij voor ons heeft gesteld.

Dan is het Kerstmis, omdat wij dan durven glimlachen. Want Kerstfeest is een vreugdig feest. Een feest met een glimlach om de lippen. De glimlach, de vertederde glimlach om het pasgeboren kind ... nu ja, goed. Maar ook de glimlach om het leven. De glimlach, die haast onbewust de gerimpelde monden van de herders heeft getekend, toen ze daar dat kleine kind zagen in de stal. De glimlach, die het stroeve gezicht van een Balthasar en Melchior en Caspar vertekenden, tot zij - de wijzen - in stille bewondering, teer-glimlachend neerstaarden op het Kind.

Het is het feest van de glimlach van de wereld; van een nacht met sterren, die helderder fonkelden, dan ze ooit tevoren hebben gedaan of nadien zouden doen. Het feest van engelen, die jubelen. Een feest vol van stilte en kracht en waardigheid; met iets van innerlijke blijheid en een opgeheven zijn boven het normale.

In de Kerstnacht deerde het de mensen niet, dat Rome wreed was en dat de keizer iedereen dwong zich te laten inschrijven. In de Kerstnacht deerde het niet, dat de kudden alleen bleven en misschien verloren zouden gaan. In de Kerstnacht deerde het niet, omdat de wereld glimlachend vrede vond. Voor een kort ogenblik. Omdat een ogenblik ~~de~~ hele wereld, bewust of onbewust, weerkaatste de glimlach van een Kind, dat pasgeboren reeds blijf gaf van dit vermogen en bewustzijn.

Wanneer wij onze God durven aanvaarden als bron van alle dingen, wanneer wij bewust beginnen de strijd tegen onszelven, en nooit en nimmer ons ook maar één ogenblik verzetten tegen Zijn wil, wanneer wij bereid zijn ons Calvarien te bereiken, dan ..... is het een moderne Kerstnacht. Dan is het een moderne ~~g~~ geboorte: de hergeboorte van een mens, die eindelijk zijn erfdeel aanvaarden kan: kind Gods te zijn.

Dan jubelt ook de geest, ook wanneer de mensen het niet zien. Dan worden de grenzen des doods opgeheven, de poorten der eeuwigheid geopend. Want een mens, die zijn God aanvaardt, weet, waarom het Kind kon glimlachen: In den Heer is alle Kracht en alle Sterkte. In Hem is Vrede. In Hem is de volheid des levens.

En met deze gedachte, mijne vrienden, heb ik dan deze Kerstmorgen voor U ingeleid. U zult nog een tweetal sprekers krijgen, voordat wij weer van elkaar gaan.

Mag ik de hoop uitspreken, dat ook voor U dit Kerstbeleven een hernieuwde geboorte moge zijn? Dat ge in staat zult zijn de wereld wat minder belangrijk te zien en te begrijpen, hoe God in U sterker is dan alle leven? Want dan kunnen we zeggen, wat ik U in ieder geval van harte toewens: Gezegend Kerstfeest.

Ik dank U voor Uw aandacht.

Goeden morgen, vrienden.

Ik ben blij, dat ik ook nu in Uw midden mag zijn, om met U een Kerstfeest te vieren, zoals ik er zovele op aarde gevierd heb. Onwillekeurig wellen

4
hij de oude woorden weer op "Te Deum Laudate Domino", en hoor ik weer het koor jubelend uitbarsten in een "Gloria in excelsis Deo". Want ziet, de Heer heeft wonderen verricht; de Vader heeft Zijn Zoon de aarde geschonken.

Ach, de tijden veranderen misschien. En ik weet zeker, dat - wanneer je overgaat - heel veel inzichten gaan veranderen. Ook nu nog durf ik vaak te zeggen tot God, wanneer ik mijn leven beschouw: "Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa". Door mijn schuld. Want een mens faalt; een geest faalt.

Ook nu nog bid ik vaak het aloude Agnus Dei. Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt. Want voor mij blijft Jezus - al is er nog zo veel veranderd in mijn begrip - het Lam Gods, het Offer. En elke keer, wanneer ik met mensen samen of in de sferen de Kerstgedachte zie, wanneer ik opnieuw word gegrepen door het wonderlijk gebeuren, dan jubelt er iets in mijn hart. Want er is een wet, die alles heeft overwonnen, alles in de wereld, alles, alle geest: De Liefde Gods.

Ach, hoe kan ik U dat zeggen, gij, gij kinderen der mensen; gij, die nog zo weinig kunt begrijpen daarvan. Hoe kan ik U zeggen, wat de Liefde Gods voor een wonder is.

Het is Kerstmis. Het is het wonderlijk tij, dat - vanuit de eeuwigheid stromende - de mensheid weer beroert met wat goede wil, wat vrede en wat verlangen naar de Goddelijke genegenheid. En wanneer ik dan die wereld beschouw, dan ben ik meer dan ooit overtuigd, dat wij schepselen falen in begrip jegens onze God, onze Schepper, omdat wij Hem en Zijn Liefde wantrouwen.

Kerstmis is een feest, dat zo vreemd is. Gij denkt misschien (zoals de vorige spreker) in de eerste plaats aan kerstbomen, een kerststalletje en een kerstmaal. Maar er zijn zoveel anderen op de wereld. De eenzamen, in wier ogen ongeschreide tranen branden, omdat ze niet weten waarheen. Omdat ze geen steun en geen hulp durven of kunnen aanvaarden. De verlatenen, die op een dag als deze haast bitter terugdenken aan al, wat zij menselijk eens hebben bezeten. De hulpelozen, die in rumoer en lawaai proberen de honger, die eeuwig in hen knaagt, te vergeten. De honger naar licht en naar vrede.

Het is vaak zo'n treurig Kerstfeest. Zo treurig, omdat al deze bitterheid alleen wordt geboren uit de mens. God, onze Schepper, heeft zeer zeker die bitterheid ons niet bedoeld. Maar wij hebben ze genomen, omdat wij Hem en Zijn wezen niet kunnen begrijpen. Omdat we vergeten dat wonderlijke, dat grote, dat God LIEFDE is en dat ik Hem heil en hulpe is voor alle dingen. We vergeten God en we vergeten Jezus maar al te vaak, wanneer we een Kerstfeest vieren.

Als ik U, mensen, zo treurig zie dromen, dan zou ik wel bij ieder Uwer zichtbaar willen staan een ogenblik. Ik zou willen zeggen: "Ach, mens, mens, ween toch niet. Kijk naar de wereld. Kijk naar de zon en de regen, naar de wind. En zeg me dan, of je dit alles zoudt willen prijsgeven. Dat wil je toch niet?"

Je zegt nu wel: "Ik móét leven". Maar je zoudt niet graag afscheid nemen van alle bestaan. Je zoudt niet als een kaars uitgeblust willen worden. Mens, het is Kerstmis. Kerstmis is de tijd van de brandende kaarsen, van het symbool van het licht.

Mens, God geeft je alles in het leven. Alles. Ook deze dagen. Hij heeft je Jezus gegeven om je te leiden op je pad. Hij heeft in Zijn Liefde alles gegeven. Mens, kun je dan niet een ogenblik glimlachen tegen God? Arme mens. Ben je nog steeds doof en stom? Kun je God niet horen en verstaan? Durf je niet te spreken tegen God?"

Ja, dat zou ik willen zeggen en nog veel meer. Ik zou willen zeggen: "Mensen, God heeft Jezus op aarde doen komen. Hij was het, Die dit toestond. Hij was het, Die dit mogelijk maakte. Maar mensenkind, Hij doet zoveel meer, wat je dan niet ziet, omdat het in je eigen dagen gebeurt.

Ook vandaag aan de dag geeft Hij mensen op aarde, die Zijn werk verrichten. Niet met woorden sprekend en lerarend, want die tijd is voorbij. Er zijn te veel predikers gekomen. Er zijn (ook ik preek misschien te veel, maar dat is een oude gewoonte, dat moet U maar vergeten) te veel predikers, om het woord nog waarde te geven. Maar mensen van de daad, die in de naam van God en van Jezus Christus de mensheid helpen. Helpen om te leven en verder te gaan. Mens, het leven is zo vol, wanneer je dat leven zelf aandurft.

En nu is het Kerstmis vandaag. Hij zijn er al uren van feestelijke vreugde en klokgebeier voorbij. Mens, zou je nu niet eindelijk - zoals zovelen - naar de kribbe gaan? Zeggen: "Ziet, al bestaat die kribbe misschien niet op dit ogenblik in mijn tijd op deze wereld, ik ga tot die kribbe in de geest".

Zou je nu niet zeggen: "Ik wil aanvaarden, wat de engelen mij verkonden, zoals de herders eens hoorden op het woord van de engel"? Wilt ge niet de hulp aanvaarden van de Lichtende Geest, die - ofschoon zij eens was zoals gij - in Gods Liefde en Licht de vrijheid en de vrede heeft gevonden? Die Geest, die klaar staat om elke last met U te dragen, indien ge het maar toestaat".

Mensen, het is feest van vrede. Feest van vreugde. Geef dan toch je zorgen aan het Licht. Je hoeft geen geest te roepen. Je hoeft geen naam te noemen. Geef alleen maar al, wat je bitter maakt, aan God als een geschenk, als offer. Als offer, omdat er eens op een Kerstnacht een Kind geboren heet te zijn.

Dan kan je de vreugde vinden, mens, en de vrede van een werkelijk Kerstfeest. Dan wordt het rustig in je ziel. Dan zie je de wereld plotseling anders. Dan ben je niet eenzaam meer. Omdat je geest begrijpt, dat die eenzaamheid, waarvan je stoffelijk droomde, niet bestaat. Dan ben je niet arm en bitter meer. En dan hoef je geen lawaai te maken om toch vooral de Kerstgedachte, de Vredesgedachte, maar niet rond je te voelen.

Mens, dan mag en dan kan de geest je helpen. Niet omdat je haar geroepen hebt; maar omdat God in Zijn grote Liefde, Zijn wonderlijke Liefde toestaat, dat alle geest, die bewust is, de wereld helpt, wanneer ze aanvaarden kan.

God is onze kracht en onze steun, waardoor wij tot U komen. God is het, Die het ons mogelijk maakt ons te uiten. God is onze Vader. God is ons Licht. Zijn Liefde omringt U met lichtende scharen, die klaar staan om U de vrede te geven, de vrede van Kerstmis in het wezen, de vrede Gods.

Aanvaard die vrede. Aanvaard die vrede en ook gij zult het zingen: "Credo in Unum Deum". Ik geloof in één God. Ik loof mijn Schepper, want ziet, Hij heeft mij verlost.

Vrienden, wie gij ook zijt en waar gij ook gaat, wanneer het in mijn macht is, of in de macht van de vele anderen - die als lichtende geest deze wereld beroeren - om U te helpen, dan gebeurt dat. En dan moet gij vertrouwen. Niet in de geest, maar in God.

En zo zou ik U mijn hele wezen willen geven. Ik zou het U óp en in willen leggen, opdat ge gedragen kunt worden door Gods Liefde en Gods Kracht. Maar ik mag het niet en ik kan het niet.

En daarom blijft mij niet veel anders over dan afscheid van U te nemen, zoals ik dat vroeger op Uw wereld zo vaak heb gedaan van de mensen, die me dierbaar waren. En wanneer het U te Rooms klinkt, let U daar niet op. Gevoelens kennen velerlei gewaad. Maar wanneer ze wáár zijn, zijn ze van God en voor God gelijk.

Sta me toe, dat ik U zegene: *Benedicamus te in Nominum Patri et Filii et Spiritus Sanctus. Amen.*

Mogen Uw dagen lichte, gezegende Kerstdagen zijn.

Goeden morgen, vrienden.

Ik ga voor U deze bijeenkomst besluiten. En ik wil dat toch doen op de wijze, die bij de Orde nu eenmaal traditie is geworden. Men noemt dat vaak Het Schone Woord; een naam, die wijzelven er aan gegeven hebben. En ik meen, dat er geen schoner woord bestaat dan Kerstmis. Omdat Kerstmis alles inhoudt, wat voor ons - mens en geest - van belang kan zijn; wat voor ons - mens en geest - waarde kan hebben. Sta mij dus toe te besluiten met een paar woorden, met een kleine improvisatie op Kerstmis.

K E R S T M I S .

Kerstmis, wonderfeest van lichten,
die zachtens dwalen door de nacht.
Wonderfeest van lichte krachten,
waarop zo lang reeds werd gewacht.
Kerstfeest, feest van stik gebeuren,
verborgen, en toch weer zo groot.
Kerstfeest is het eerste scheuren
van die wrede muur der dood,
die de wereld en de mensen,
ja, schepsel van zijn Schepper scheidt.
't Is de kracht van 't Licht, die al het zijnde
van gebondenheid bevrijdt.

Kerstfeest; als de klokken roepen,
Kerstfeest, stemmen door de nacht,
is 't begin van 't grote streven,
dat op 't kruis eens werd volbracht.
Kerstfeest, feest van vree en liefde,
waar ook ieder wezen streeft,
dat het Licht nog durft aanvaarden,
naar zijn God, Die vrede geeft.

Kerstfeest, stil en schoon gebeuren
 van een vorst-doorsterde nacht,
 waarin herders zachtkens praten,
 sluim'rend houdend bij de kudde wacht,
 plots verschrikt zijn door het lichte,
 dat hen uit de hemel overstraalt;
 en verblind, met handen voor d' ogen,
 zeggen: "Ziet, een engel is ons neergedaald".
 En innerlijk zo diep bewogen,
 beangst horen zij een stem,
 die is de Kersttij aller tijden:
 "Vreest niet, maar gaat naar Bethlehem".

Wij moeten gaan op onze wegen tot aan een simp'le stal,
 waar Jezus eens begon de mensheid te bevrijden.
 Die weg is lang, en als de weg van Jezus, vol van lijden,
 met wonderen, teleurstellingen, al wat gebeurt.
 Maar ..... wij kunnen die weg niet vermijden.
 Want zodra we een weg, door God ons getoond,
 moedig verder schrijden,
 dan wordt ons streven en leven beloond.
 Dan vinden wij lang vóór het einde der tijden
 ..... God, als een kribbe bij Bethlehem.
 Eenvoudig, en lichtend, vol wondere kracht,
 en niet ons verheffend de stem.

Wij vinden een vrede, een stilte, een kracht,
 en mogen daar stille staan.
 Zelfs wanneer God decreteert in Zijn macht,
 dat wij door het leven nog verder weer gaan,
 is ons leven en levensdoel toch reeds volbracht,
 want wij dragen dan God in ons zijn.
 God, ons geboren in Kerstenacht,
 zo hulp'loos, zo nietig en klein,
 Die toch de verlossing aan ons heeft volbracht.

Ze laat het dan Kerstfeest mij zijn.
 Luidt, klokken, roept, mensen, zingt, engelenkoor,
 en gaat tot de grenzen dier tijd.
 't Geloof en de kracht, die de mens eens verloor,
 is herboren, hervonden, herleeft in 't bestaan,
 - gaand tot het einde der tijden: -
 omdat onze God, door een mens ons getoond,
 met ons gaat, en ons zal geleiden.
 [het leven der eeuwigheid,

En nu, vrienden, wordt het tijd, dat ik van U heenga. Maar sta mij toe
 nog een paar woorden over Kerstfeest te spreken.

Ge hebt verschillende stemmen gehoord. Ge hoort ongetwijfeld duizenden
 stemmen over heel de wereld, die U allen voorhouden, dat Kerstfeest belang-
 rijk is, hierom of daarom.

Sta mij toe op te merken, dat een Kerstfeest alleen werkelijk zin heeft en
 leeft en bestaat, wanneer in U en alleen in U het Goddelijk Licht geboren is.
 En dat in zichzelf is voldoende.

Ik wens U dat Licht toe. Dat Licht, dat Kerstmis niet iets maakt tot een
 dag in het jaar, maar Kerstmis maakt tot een heel leven, een heel bestaan.

Gaat gij, mijne vrienden, met dit Licht in Uw wezen door het leven, dan is
 voor U geluk, vrede, en vooral ook uiting van Gods Wil een zekerheid.

Dat Kerstmis voor U moge betekenen: Leven - en niet slechts een herden-
 ken van iets, dat vroeger is gebeurd - wens ik U toe van ganzer harte.

Ik dank U voor Uw aandacht en ik ga U thans het medium vrijgeven.
 Goeden morgen.